

GONDOLATOK A MAGYAR NEMZET LÉTÉHEZ

A HOLLÓ ÉS A TURUL KÖZÖS RÖPTÉVEL

FÉNYES ÖSVÉNYNYÍLÍK

Előszóban

Az ember életében eljön a pillanat, amikor fel kell tennie magának a kérdést, hogy miért is van itt, ezen a világon. Szembenéz önmagával és megjárja a lélek sötét éjszakáját. Elmegy oda, ahol még a madár sem jár, és ráébred önnön igaz valójára. Felébred, s rálép arra az útra, ami az ő számára teremtetett. Válaszol az elhívásra, ami neki szól, és újjászületik. Kétszer született lesz így, mert egyszer ugyan már megszületett, de most - az elhívás elfogadásával - másodszor is megszületik. Testben, lélekben, szellemben,

Visszatér valós gyökeréhez, a Forráshoz, ahonnan vétetett, s amit képviselnie kell a jelen téridő kereteiben. Mi volt, mit tett, mit mondott vagy gondolt azt megelőzően, mindez elenyészik, és tiszta lappal, új emberként áll a vártán. Magyarként a magyar nemzet szolgálatára esküszik fel, cselekedeteit a közösség kiteljesedésének elősegítése irányítja.

Nagyboldogasszony-Anyánk és a Mindenség Istenének vitéze lesz, mert már a Magyarok Istenének akarata, az Univerzum és a Létezés törvényei mozdulnak meg benne és általa. A sólyom és a holló szárnyán, a csodaszarvas ösvényén.

Áldás szálljon mindannyiunkra!

Az Alapvetés annyit jelent, amennyit jelent. Se többet, se kevesebbet, alapvetést. Azt mutatja meg, hogy hogyan nézünk a Világra, hogyan rezdülünk együtt a Mindenséggel, hogyan simulunk bele a Végtelen nagy áramlásába – itt kerek evilágban és a nagy egészben; ami látszólag külön áll, de lényegében mégis egyugyanaz.

Fizikai, anyagi világban élünk itt a Földön, s ez egy nagyobb egységbe ágyazódik bele. Az Egésznek, a Teljességnek, és annak részeként a fizikai földi világnak is van ReNDSZeRe, működési módszere, és ez megjelenik mindenhol és mindenben. A szimbólumok erről mesélnek, erről mesél a magyar ősiség, a magyar hagyomány is. Ennek a ReNDnek tehát SZeRe vagy, s életünkben meg kell próbálnunk szerét ejteni, bemutatni, hogy SZeRintünk hogyan működik ReNDben.

A Turul és a Holló együtt szárnyal, hiszen lételemük egy, legfeljebb a fizikai világban való megjelenési formájuk és feladatuk lehet picit más. A Forrás által a Világ teremtője s megtartója, illetve csőrében a Forrás fénymagját hozók ketten, de mégis egyként.

A világot megalkotó energia (Isten) nem véletlenül teremtette sokszínűvé a Földet. Ahogyan minden egyes lélek a földi utazásához választ magának egy külső megjelenést, egy családot és egy helyet a leszületéshez (ezzel keretet adva sorsának kiteljesedéséhez), úgy az egyes közösségek, nemzetek is rendelkeznek egy sajátos induló univerzális (isteni) csomaggal, feladattal. Az az egyén, illetve közösség, aki ezt a kapott tálentumot nem éli meg, nem fejleszti tovább, hanem elássa, eltékozolja azt, az nemcsak önmaga, hanem a Lét, a Teremtés ellen is vétkezik.

Egy embert és egy közösséget is alapvetően határozza, mutatja meg a gondolkodásmódja, a szavai, a cselekedetei, illetve az az alap, amire a cselekedeteit felépíti, amin azokat megéli, megvalósítja. A jövő a jelenben építhető, jelenlegi cselekedeteinkkel formáljuk, hogy miként alakul, de ha nincs alapunk, kiindulópontunk, vagyis nem ismerjük a múltunkat, lényegi önvalónkat, akkor nincs mire építkezni, nincs miből jövőt létrehozni.

Kiemelten fontos tisztában lennünk gyökereinkkel, azzal, hogy születésünknel fogva részesei vagyunk a létezésnek egyénként, valamint az egyének alkotta közösségként, nemzetként. Eredetünk és önvalónk, meg cselekedeteink csak ebben a vonatkozásban, és ebben a közegben nyernek értelmet, s az e keret által nyújtott adottságok és lehetőségek felvállalásával és megélésével válhatnak teljesen valóra. Eredetünk, gyökereink, a kapott kereteink tiszteletben tartása és megélése viszont kiszélesíti nemcsak látókörünket, hanem a lehetőségek széles tárházát nyitja meg előttünk.

Az elhívás nem ad semmiféle kiváltságot számunkra, nem leszünk jobbak, szebbek. Az elhívás feladat, az elhívás maga a szolgálat. Teremtő magyar anyanyelvünk el is mondja nekünk, hogy az a hivatásunk, amire el lettünk hívva evilágra. Szolgálat ez, és ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni, mert az a többlet, amivel rendelkezünk azért adatott meg nekünk, hogy a szó igazi értelmében tehetősek legyünk, tehát tegyünk, de ne önmagunkért, ne önös érdekeinkért, hanem egymásért, a Földért, a Világért.

A világ mi magunk is vagyunk, ami, aki szembejön, ahol, ahogy vagyunk, lelkünk tükre is, egyéni és közösségi szinten is. Lelkünk szárnyalhat. Lehet Turul, mint a Világegyetem Teremtője, rendezője, alakítója; lehet Holló, mint a Fénymag hordozója; és lehet

Csodaszarvasként áramló a Földön. S ekkor, az egyik legmagasabb spirituális töltettel rendelkező fogalom, a Magyarok közössége általi Magyar-ország, uruszág, hazánk, honunk, valóban a teljes, kerek Világ-Mindenség léssen.

Ezek a gondolatok arról szólnak, hogy mi hogyan látjuk. Világlátást tükröznek, olyat amit lehet tovább mívelni, valódi, létet javító gondolatokkal gazdagítani. Olyan ez egyébként mint magyar népmese. A mesemondók, saját tudásuk, világlátásuk, ékesszólásuk szerint adják elő, formálják a mesét, de a lényeg mindig ugyanaz.

Aki úgy véli, hogy együtt tud ezzel rezdülni, s saját világlátásával még átfogóbbá tudja tenni, nagy örömmel látjuk magunk mellett. Induljunk, majd haladjunk együtt, s tegyük még szebbé a létezést, a magyar nemzet, a magyar ember életét. Nagyboldogasszony-Anyánk és Öreg Östen vezéreljen utunkon.

(Aki ezt támadja, az a múltunkat, a magyar hagyományokat, ősi, a létezés kezdetétől élő gyökereinket támadja. Modern szövegezéssel azt is mondhatnánk, hogy néphez, nemzethez való tartozásunkat, hitbéli, vallási meggyőződésünket támadja, kérdőjelezi meg. S ezzel azt is jelzi, hogy nem tartozik a magyarsághoz.

Létünk, létezésünk, élet-erőnk biztosítéka hitünk és nem dolgunk, hogy meggyőződésünk másokra való ráerőltetésével oszlassuk el a hitetlenek kétkedéseit.

Kövesd a Világtörvény igéjét, a Létet mozgató Örök Igazságot és légy tisztelettel irántunk. Vagy kérd elnézésünket és tisztulj szemlesütve.)

Mit szeretnénk

Jogosan merül fel a kérdés, hogy mit is akarunk tulajdonképpen. Legegyszerűbben talán nagy költőnk szavaival lehetne megfogni a lényegét: „Karácsonyi rege ha valóra válna, igazi boldogság szállna a világra”. Ezt az ideát kellene valóságos, élhető formába önteni a fizikai világban. Olyan élet volna ez, ahol mindenki jól érzi magát, ahol valóban öröm az élet.

Közös az útja minden olyan magyar embernek, aki valóban a magyar nemzetért akar tevékenykedni. Önös érdekektől mentesen, okoskodás nélkül, másokra odafigyelve, szépen, ahogy a csillag megy az égen. Az út egy, a megoldási módozatok viszont lehetnek sokfélék. Egység akkor lesz, ha először is felismerjük, hogy egy úton járunk az azonos célt megfogalmazó magyar testvéreinkkel. Legfeljebb a lehetőségek kibontásának a módozata eltérő egy picit. Az öröktől létező ősi magyar hagyomány talaján álló magyar pontosan tudja, hogy együvé tartozik azokkal a magyar testvéreivel, akik létüket ugyanazon alaptól kibontakoztatva élik. Mert tudatállapotuk és létállapotuk ugyanaz. Miként a fának is számos, szerteágazó ága van, de a gyökérzet ugyanaz.

Amire biztosan szükség van az a szellemi, lelki, erkölcsi tartás a saját egyéni és közösségi cselekedeteinkben. A lelkiiség ápolása, a hagyomány továbbvitele, az élő és fizikai környezetben található szakrális pontok tisztán tartása, a Földanyával való együtt rezdülés mind-mind építőkövei jövőnknek. A magyarsághoz való tartozás alapvetően lelki vállalás, mert magyar az, aki annak vallja magát, akiben feléledt a magyar fénymag. Ha a magyar ember valamiféle célt tűz ki maga elé, akkor ez kell, hogy legyen a legfontosabb.

Ha egy magyar ember csinál valamit, akkor annak mindenképpen tükröznie kell a Világmindenség működését, és az életet kell szolgálnia. Cselekedeteinket csakis az önzetlen segítségnyújtás vezérelheti, akár egyénként, akár közösségként lépünk fel. Olyan közösséget (magyar nemzet) kell építeni és működtetni, amely az egyének kiteljesedését segíti, s ahol a résztvevők harmonikus együttélést tudnak megvalósítani. A közösség minden egyes tagja – beleértve a vezetést is – kizárólag az univerzális, égi (isteni) törvények alapján élhet. Egyfajta szellemi, lelki és fizikai szinten is megvalósuló szövetséget kell alkotniuk, ahol az egyének és a közösség is a teljesség letéteményesei. Itt minden közösségi tulajdon, mindenki egyenrangú, és mindenki ugyanazon jogokkal, de egyben ugyanazon kötelezettségekkel is rendelkezik. Senki sem a közösség vezére, de mindenkiben a közösségi érzület és felelősség munkál.

Sokan úgy hiszik, hogy csak óriási hatalommal, nagy tettekkel lehet csodavilágot teremteni. Mi tudjuk, hogy elsősorban az apróságok, a hétköznapi tettek, az egyszerű kedvesség és szeretet viszi előre a világot. Mi hozzá kívánunk járulni ahhoz, hogy a magyar természetes műveltség megőrződjön. Elő kívánjuk mozdítani a magyar hagyományos tudáskincs és a tradicionális értékek térnyerését. Az elvek, a célok és a feladatok konkrét formát ölthetnek a környezet és az ember együttélését alapul vevő tevékenységekben.

Minden létezőnek megvan a maga sajátos, rá jellemző, az elhívása által reá testált feladata. Ezek a feladatok olyanok, mint a kirakós darabjai, végül belőlük fog összeállni a teljes kép. Mindenki csinálja a saját dolgát, s ezzel járul hozzá, hogy a kép, a szöttes teljes legyen. Természetesként fogadja el azt, hogy a többi magyarnak is megvan a maga feladata, s azokra is szükség van az összképhez. Félretéve minden vélt vagy való sérelmet, nyújtsunk most kezét egymásnak, hogy egyenrangú résztvevőként, igaz társként álljunk a vártán. Ami most itt elindult az nem több, de nem is kevesebb, mint az együvé tartozó magyarok együtt-működése, együtt-rezgése.

Mi a magyar

Mi magyarok, az öröktől létező ősi hagyomány talaján állva, egyek vagyunk. Létünket ugyanazon alaptól kibontakoztatva éljük, hiszen mindannyiunkban megtalálható a magyar fénymag, a magyar származás és lelkiség nyoma. Nimród véreiként elhívásunk az, hogy ott óvjuk a Földet, ahol a legerősebb és a legtisztább a jóságos univerzális (isteni) erő. Így járulhatunk hozzá ahhoz, hogy az Univerzum, a Magyarok Istenének energiája megmaradjon, éljen, lüktessen.

Vezérlőnk a Turul és a Csodaszarvas, melyek a legszentebb szimbólumaink. Az isteni elhívást hozzák a Földön létezők tudomására és vigyázzák mindazt, ami körülölel minket.. A Turul köti össze az égi és a földi világot, ő az isteni iránymutatás jelképe, ő a Világ-Mindenség Teremtője és fenntartója. Párja, a Csodaszarvas, a nemzetet a földi közegben vezeti, és ő az isteni iránymutatás által továbblendítő segítőnk, a teremtés fenntartója, továbbbszövője.

Mi, magyarok, születésünknel fogva vagyunk részesei egy közösségnek, a magyarnak és kiteljesedésünket csakis magyarként érhetjük el. Egy magyar ember a magyarságán keresztül teljesedik ki, a kiteljesedett egyénekből álló magyar nemzet pedig keretet, segítséget ad az egyénnek, hogy az útját tudja járni. Fel kell vállalnunk tehát magyarságunkat, ki kell nyilatkoznunk, hogy eredetünkhöz csakis a magyarságunkon keresztül tudunk visszajutni.

Az idegen modellek átvétele a magyarság életétől idegen mintákat épít be és működtet. Éket ver a nemzeten belül, és szembeállítja egymással a magyarokat. A felszínen szabadságot, békét, fejlődést ajánl, de valójában csak ellentétet szít, háborút kreál és szolgásgot hoz. Nekünk a gyökereinkhez kell visszanyúlnunk. Ehhez újra tisztelnie és becsülnie kell a magyarnak a magyart, gondolatban, szóban és tettben egyaránt. Ha nem eszerint élünk, és idegenekre hallgatva szellemi, lelki és fizikai fegyvert emelünk egymásra, akkor vétkünk visszahull ránk. A Magyar - ha valóban magyarként él - maga a teljes Világegyetem, a Szellem-Univerzum, de ha szintet süllyed, akkor a többi emberrel együtt ragad bele a legsűrűbb materiális anyag-létbe, a legsötétebb materializmusba.

A magyarság országa szakrális, élő rendszer, s egyben szellemi, lelki, fizikai értelemben is nagyhatalom. Amíg a saját útján jár a nemzet, addig nincs külső tényező, amely erőt vehetne rajta. Már évszázadok teltek el a pálos alapító Özséb látomása óta, de a tengernyi apró láng

még mindig él, világít. Él, mert életben tartjuk. Mi magunk vagyunk az ezernyi apró láng, és ha szétnézünk, látni fogjuk, hogy nem vagyunk egyedül.

A magyar nemzet ősi hitvilágában érthető és világos rend uralkodik. Hitvilágunk tiszta és egyszerű, hiszen az Univerzális igazság, a Teremtő, az Egy-isten mintájára él és lélegzik, ezért Egy-szerű. A lélekben tiszta magyar ember szorosan együtt él az égi világgal, tudja, hogy az univerzális energia itt él velünk, körbevesz minket, és mindenben megnyilvánul. A Magyar Szent Korona és az abból kisugárzó eszmerendszer, értékrend jelképezi, hogy a magyarok mindig is a Világmindenséget létrehozó, betöltő és működtető Világtörvény letéteményesei voltak itt a Földön, és most is annak kellene lenniük.

Igaz magyar emberek, és az általuk alkotott kis közösségeik szerves együttműködése, szöttese építheti újjá a magyar nemzetet. Az ilyen, egymásra figyelő, egymást segítő, egymást erősítő egyének és kis közösségek önmagukban is életképesek, s ezért a belőlük képződő nagy egység, a nemzet is az lesz. Még ha ilyen-olyan okokból ki is esik egy-egy közösség, a többi akkor is megtartja a nemzetet, és erejükénél, önálló létre való képességükénél fogva egységük megbonthatatlan lesz.

A sok-sok kis apró közösség léte szükséges a (szakrális) közösség, a magyar nemzet kötelékében, s ezek, az éppen felmerülő adott pillanatban, és adott ügyben hallathatják szavukat, cselekedhetnek. Így jöhet létre, a sok kicsi össze-érésével, a közös döntéshozatal. Ez az ami valóban alulról építkezik, s a döntés tényleg ott születik, ahol az érintettek is élnek. S az aki a döntést hozza ismert a közösség előtt, és számon is kérhető, helyben. Nem arctalan, nem pártos.

Az ország méreténél fogva az egyének döntő többsége, sokszor-sajnos, mindig a központi kormányzatot lesi, illetve a magamutogató hatalomvágyók azt akarják megkaparintani, megtartani. Itt persze nem a megkaparintás, megtartás, hanem a nemzet szolgálata kellene legyen a vezérlőelv. S ezen vezérlőelvnél egyértelmű az is, hogy a valódi együtt-működésre törekvést semmi nem írhatja felül.

Mindjárt itt érdemes azt aláhúzni, hogy nem kell semmit kitalálni, 'megszakérteni', sem szellemi, sem lelki, sem fizikai szinten. A nemzet, annak működési rendje készen van mióta a nemzet is készen van a létben, s ennek a fizikai szintű aprópénzre váltása is megtörtént már, a legapróbb részletekbe menő módon, technikai vonatkozásban is. Tehát nem ez a teendő, legfeljebb arra kell időt, energiát fordítani, hogy mindez össze legyen rakva, a kellő - nevezzük

most így modern szóval - program szinten is. Aki pedig ennek közelébe akar kerülni, az leteszi a (szakrális) nagyesküt, hogy csakis a magyar nemzetért cselekszik, Az eskü, mivoltából adódóan, nem negligálható, illetve aki megteszi, súlyos fellegeket von magára, mert önnön sötétségét, démonait szabadítja rá saját magára. Lelke rajta.

Ősi magyar elhívás szól minden magyarhoz, hogy a gondolat, a kimondott szó, és a cselekedet teremtő erejével, egyéni és közösségi szinten is, közösen, együtt rezdüljünk, hogy valóban megformálódhasson az igaz eljövendő. Mert ha sok-sok igaz magyar közöset akar, és azért közösen tesz is, akkor óriási energiák mozdulnak meg.

Két pogány között, Csillagösvényen

Ha egy picit magasabb látószögből tekintünk rá a napjainkban zajló különböző eseményekre, akkor azt kell látnunk, hogy nemzetünk életében rendszeresen jelenik meg egy ismétlődő minta: Két pogány közt őrldünk. Két pogány, kelet s nyugat között. Megjelenési formájuk változott ugyan az évszázadok alatt, lényegük azonban nem: Bizánc-Róma, majd a tatár, török, orosz keletről, a német, Habsburg, "európai", "amerikai" pedig nyugatról. Céljuk mindig ugyanaz volt: elvenni, átformálni, uniformizálni, s ha másként nem megy, felörölni, eltüntetni, megsemmisíteni. Mivel újra és újra megkapjuk ugyanazt a „két satu közötti” sorshelyzetet, fel kell ismernünk, hogy a problémára a múltban adott válaszaink nem voltak megfelelőek, nem hozták el a kívánt eredményt, így a feladat, a kihívás újra és újra megformálódik a számunkra.

Ha az eurázsiai kontinenst nézzük, akkor öt nagy, alapjaiban más gondolkodásmódot képviselő, tehát a fizikai térben való létezésről is másként megnyilatkozó kultúrkör rajzolódik ki: a magyar (hun, szkíta), a kínai, az indiai, a muszlim, és a nyugati (római/germán/szláv). Érintkeztünk velük, de alapvetően mégis küzdenünk kellett mindegyikükkel, annak ellenére, hogy mi mindig segítettünk, adtunk, tanítottunk. (S nem mellékesen sokszor eljátszottuk az egyik vagy a másik szövetségét, védőbástyáját, ádáz ellenségét...). A feladat tehát újra és újra itt van. A mintát látjuk, a múlt tapasztalatai adottak, már csak a megfelelő megoldást kellene megtalálnunk.

Két pogány közt, de melyiket válasszam? Egyiket sem vagy mindkettőt? Vagy egyikkel sem, de mégis mindkettővel? Tisztelettel, becsülettel, de ha kell erővel? Adva, tanítva, de a határok meghúzásával? Szelíden, de körültekintően is egyben? Itt-hon, s ott-hon, mert mindenki boldoguljon a saját hazájában.

Bár nem történik semmi sem kétszer pontosan ugyanúgy, még sincs új a nap alatt. Csak a forma, bizonyos momentumok, s a szereplők mások, de a lényeg nem változik. S mindig azt mondják, hogy csak kétféle megoldás lehetséges, és nekünk ezek közül kell választanunk. Ráadásul ezek a „felkínált” lehetőségek szinte a végletekig ütköznek egymással. Legyünk az egyikkel vagy a másikkal; öleljünk keblünkre, vagy utasítsunk el mindenkit. Mintha nem lenne, nem lehetne más megoldást alkalmaznunk.

Ha szélesebb spektrumból nézünk rá az ügyekre, azt azért látni kell, hogy az egész kérdéskör egy igen célzott mozgásrendszerbe ágyazódik be. Bárki is mozgatja, a cél mindig ugyanaz. S a mozgatóknak szinte teljesen mindegy, hogy ki kerül ki győztesen, hiszen mindent uralni, irányítani akar, illetve meg is teszi, ha nem látunk tisztán.

Ha a magyarság közösségként olyan rezgésszinten volna, a létet tehát olyan minőségben élné meg, olyan szeretet energiákat mozgatna, amelyek ránk, magyarokra az ősidőkben oly jellemző volt (s egyébként is az alapfeladatunk lenne), akkor az egész kérdéskör nem is létezne. Mivel a 'magyar' egy olyan energiát jelenítene meg, egy olyan energetikai minőséget és teret hozna létre, amelyben senkinek sem jutna eszébe „csintalankodni”. Mert olyan magas rezgésszinten élnénk, egyénenként és közösségként egyaránt.

A téves létfelfogásból következő problémák, sajnos már jóideje, koncentráltan jelentkeztek. A gyűlölet, az irigység, a harag és a düh olyan mérvű volt (van), hogy az világosan mutatta (mutatja) meg, melyik az a gondolkodásmód és világnézet, amely hiányzik a nemzet életéből. A magyarság szolgálat, ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni. De egyben feladat is, s aki akárcsak jótányit is elmozdul Magyar mivoltából, az kiesik ebből a feladatból, szerepkörből, kiesik a magyar rezgésből, s idegen érdekek szolgálatába szegődik. Ha akarja, ha nem.

A sajátérdekű áldott magyar modell hiányzik a világtérképről. Ennek létre és működésére azért is szükség van, mert ha ez nincs, akkor nem támogat minket a Mindenség végtelen energiája sem („segíts magadon, Isten is megsegít”). A Világegyetemet működtető univerzális igazság térnyerése, a közösségi, nemzeti identitás, és az egyén valós szabadsága függ attól, hogy a magyar nemzet felvállalja-e sorsfeladatát.

A nemzet totális tönkrététele régóta tart. A történeti korokban, illetve a most is zajló folyamatok ennek csupán egy-egy fejezetei, s a korunkbeli akár a végjátéka is lehet, ahol már a fizikum (és akár a lélek) konkrét módosíthatóságától, illetve a nemzetet alkotó egyének személyenkénti megkülönböztetésétől sem riadnak vissza bizonyos erők. Válaszúton állunk tehát, nemcsak egyénként, de közösségként, nemzetként is, miként az egész világ válaszúthoz érkezett. Hatalmas örvény forog hazánkban, s rajtunk múlik hogyan jövünk ki belőle. Mert ki kell jönni, mindenki ki fog jönni, a kérdés csak az, merre, miként. Új világ vajúdik éppen, formálódik az eljövendő, s új korszak van születőben ebből.

Miként az már többször volt, korábban, ciklikus mozgásban. Jelen időszámítás szerinti nulla körül a Római Birodalom rátette a kezét ősi földünk egy részére. A négyszázas évek hozták

nagykirályunk, Atilla rendrakását. Ezer környékén ismét Róma (Vatikán, Német-Római Birodalom) ügködött. Az ezernégyszázas évek második felében csillant egy reménysugár, de aztán megroggyant a magyar királyság, és ezerötszáz után következett a totális idegen megszállás. Négy száz éve rá meg trianon. Most meg...

De akár vehetnénk egy másik, egy ezeréves ciklust is, s akkor azt látnánk, hogy mind kétezer, mind ezer éve egy ilyen-olyan (valójában nem létező) „európai egység” részévé váltunk. Először a római imperiális, majd a római vallási hatalom kebelezt be minket, s a mostani alapjait is az un. „Római Szerződés” adja. Az, hogy a 20-21. századi adott ’Unijónak’ milyen színű az ötágú csillaga, ne tévesszen meg senkit. És ne keverjük össze a természet adta kontinentális európaiságot egy emberek által kiagyalt merev szervezeti konstrukcióval.

Semmi sincs kőbe vésve, s a jövő alakítható. A jelenkori folyamatok, s a múlt hasonló korszakainak történései erre utalnak. Ebből a szempontból biztos, hogy döntő ponton állunk, akár mondhatnánk utolsó esélyt is, tényleges most vagy soha érzést. Nem véletlen, hogy hazánkban forr minden, hiszen egy olyan örvény forog itt körülöttünk, amelyik meghatározó (lehet) az eljövendőre. Tudjuk-e, akarjuk-e az örvényből a kivezető valós magyar utat, vagy elnyel minket, akár mindörökre. A világrend váltás nem kérdés, hanem tény. Lesz, van, zajlik éppen, hatalmas plutonikus erővel, mindent átalakító, újító víz-öntő lendülettel.

A Világ-Virág kibomlása

A Turul és a Holló között élő, létet mozdító kapcsolat pendül. Együvé tartozunk, közös az utunk, nemzetünk útján, s azt együtt rezdülve tudjuk járni. Végtelen öröm és megtiszteltetés, hogy ez, a határtalanban régtől fogva létező kapocs, most ismét formát ölthet a létben. Azért, hogy a Turul és a Holló újfent együtt szárnyalhasson.

A Holló és a Turul ismét együtt szárnyal. Magor és Hunor vált a vállnak vetve áll a vártán. A tudó és a vitéz egymást erősíti. A jelen-lét nem merev, nem zárt. Éppen ellenkezőleg, él lüktet, alakul, árad, mert bírja a föld stabilitását, a tűz lobogását, a levegő fúvását és a víz áramlását. Vele, benne, s általa létezik az Ég és a Föld, az Univerzális/Isteni és az Emberi, az ősi és a jelen, hogy igaz magyarrá formálódjon az eljövendő.

Olyan ez, mint a vízbe dobott kő által keltett hullámok sora, a koncentrikus körökbe rendeződött lényegi teremtő erő. S olyan ez, mint a hagyma rétegei, ahol egymásba ágyazva, egymást kiegészítve, segítve és éltetve kapcsolódnak össze a különböző rétegek. Mindegyiknek megvan a maga helye, a maga szerepe, funkciója, így mindenki megtalálhatja a lelki indíttatása által vállalt helyet, szerepet, funkciót. S ott, ahol van, ahová rendelte a sors és a saját szabad döntése, a tőle telhető legjobb módon oldja meg feladatát.

Mindig az ősi szentségbe beágyazottan teremődik a magyar valóság. Az Égi támogatással megélt tudatosság formálja létét, s ezáltal teszi az életet egy csodává. A Holló mindig elhozza fénymagot, majd a Turul alakítja, őrzi és védi a Mindenséget, s azon belül a Földet is. A fénymagból kibontakozó lét és valóság (a Csodaszarvas által is) szó szerint begyűrűzik a mindennapokba, s lelkünk rezdülése által érzünk hívást a forrás és forma adta feladathoz.

A Rend-szer tovább alakul, a gyönyörű Világ s Virág tovább bomlik és megjelennek olyan részei is, amit lehet tovább formálni, szépíteni, még jobbra tenni. Mint mikor a természetben is elindul valami a magból, gyökeret ereszt, törzset, majd ágakat növeszt, amelyeken - ha jól működik - csodás termés érhet. A formálódás a hármasság elvét követi és fentről lefelé, illetve a magból kifelé bomlik ki. Az éltető fa, törzséből kinyúló, három főága a szakrális rendet adja vissza, vagyis a makro- és a mikrokozmosz egységében, ahogy az Égben úgy a Földön is.

A hármasságban van egy támogató, karitatív ág, ahol a hangsúly a segítesen van, az elköteleződésen mások megsegítésére, istápolására (lelket, testet gyógyítók). Van egy vitéz

ág, ahol a hívás a nemzet és a haza akár küzdelmes szolgálatára szól (rendtartók, a bajvívók). S van egy megtartó ág, amelyik úgy szolgálja a köz javát, hogy megőrzi a forrásból eredő eredendőt, és egyben kép-viseli is azt (őrzők).

Mindennek a Holló és a Turul közös röpte az eredője. Miként Özséb látomásában. A kis lángocskák, ha valóban azok amik, megérzik a hívást, és elindulnak egymás felé. Önmagukat nem felejtve, létüket nem feladván, teljes egészüként, a saját hozzáadott értékükkel tudják még teljesebbé tenni a közöset. S akkor valóban olyan tűzfolyam áll össze, mit Özséb látott, s olyan vízfolyam árad, amely eMeSe nyoszolyájáról eredt ismét útnak azt megelőzően.

Az Univerzum Rendje mindig helyre teszi a kilengéseket. A kérdés az, hogy mi mit szeretnénk, és mit teszünk érte, a tőlünk telhető legnagyobb elszántsággal és erővel. Az élőket segítve állunk helyt, védjük meg a magyar nemzetet, formáljuk annak jövőjét. Magasan szárnyal Nagyboldogasszony-Anyánk Hollója és Öreg Östen Turulja. Rezdül egyet a lét, döndül egyet az Ég, és áramlás mozdul. A Holló és a Turul, mint az Égi, Univerzális törvényszerűségek és rend-szerük képviselői, az éltető Égig Érő Fa és annak ágai állnak a vártán. Nyergel az ősi erő, a remény él. Van-e ki kész vált a válnak vetve ugyanerre?

Nagyboldogasszony-Anyánk és Öreg Östen vezéreljen utunkon tovább.

- A HOLLÓ ÉS A TURUL KÖZÖS RÖPTÉVEL FÉNYES ÖSVÉNY NYÍLIK -